

Noi Mediterane (V): «La Isus, prin Maria»

Sfântul Josemaría se ruga
Fecioarei de când era mic copil;
atunci când a crescut a
descoperit mai multe: s-a aflat
în brațele unei Mame, tot atât
de apropiate precum este cerul.

07.12.2017

La piciorul Crucii, pe Domnul nostru,
îl însoțeau Maica sa, Sfânta Maria,
alte câteva femei și Ioan, discipolul
său cel mai tânăr. Doar aceste puține
persoane erau lângă El în acele ore
dramatice. Acestea... și o mulțime de

curioși și oportuniști, un grup de soldați, care îl duseseră pe Drumul Calvarului și acuzatorii care îl urmau, bătându-și joc de El, chiar savurându-și „victoria”. Și ceilalți discipoli? Fugiseră.

Ioan însuși ne povestește că „Isus, văzând-o pe mama sa și pe discipolul pe care-l iubea și care era acolo, i-a spus mamei sale : Femeie, iată fiul tău. Apoi, îi spuse discipolului: – Iată mama ta” (In 19,25). Și, Evanghelistul încheie spunând că „din acel moment, discipolul a primit-o în casa lui” (In 19,27).

Pentru tânărul apostol, Maica lui Cristos „este dăruită omului – fiecăruia și tuturor – ca maică” ^[1]. Din acel moment, Maria a devenit Mama creștinilor. Primii discipoli au înțeles aceasta imediat. S-au adunat împrejurul ei, resimțind absența Domnului, după Înălțarea la Cer: „ei, cu toții, stăruiau în rugăciune

împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus și cu frații săi” (Fapt 1,12;14).

Și noi suntem chemați să trăim în mod personal maternitatea Mariei și să răspundem ca și Ioan că o primește pe Maica lui Cristos „ca pe ceva de al său” și o aduce în întreaga atmosferă a vieții sale interioare, adică în „eu”-ul său, uman și creștin”^[2]. Este vorba despre un drum personal, pe care fiecare îl parcurge în felul său...și la timpul său.

«Și eu sunt fiul Maicii mele Maria»

Sfântul Josemaría a avut devoțiune pentru Sfânta Fecioară de când era copil. Nu uitase aceasta, o dată cu trecerea anilor; în mai 1970, în timpul *novenei* la picioarele Fecioarei din Guadalupe spunea: „Eu vă sfătuiesc, mai ales acum, să reveniți la vârsta voastră mică, de copilărie,

amintindu-vă chiar cu tot efortul, dacă este nevoie – eu îmi amintesc cu claritate – de primul vostru act prin care v-ați adresat Preasfintei Fecioare, cu conștiința și voința de a face asta” ^[3]. Știm că, atunci când el era foarte mic, mama sa a făcut îl oferise Preasfintei Fecioare de la Torreciudad, drept mulțumire pentru că l-a vindecat de o boală mortală. De la părinții săi el a învățat și cum să se roage la Sfânta Maria. După mai mulți ani, își amintea: „încă și acum, diminețile și serile, în mai multe zile, în mod obișnuit reînnoiesc acea rugăciune de ofrandă pe care am învățat-o de la părinții mei: „O, Preasfântă Fecioară, o, Maică a mea, mă ofer în întregime Ție. Și, ca dovadă a iubirii mele filiale, îți dăruiesc astăzi ochii mei, urechile, limba și inima mea...” ^[4]

Cât timp a trăit la Zaragoza, Sfântul Josemaría o vizita zilnic pe Preasfânta Fecioară de Pilar. Ei i se

adresa printre presimțiri, având intuiția că Domnul îi hărăzise pentru el o voință specială. Încă se păstrează o imagine mică a Sfintei Fecioare del Pilar realizată din ghips, foarte sărăcăcioasă, la baza căreia a gravat cu un cui: *Domina, ut sit!* și data 24.05.1924. „Acea imagine – comenta el niște ani mai târziu – era materializarea rugăciunii mele de-a lungul anilor, despre care v-am povestit de atâtea ori” ^[5].

Îndată ce se afla la Madrid, avea o imagine a Preasfintei Fecioare pe care o numea „Fecioara săruturilor”, pentru că niciodată nu înceta să o salute cu un sărut, atunci când intra sau când ieșea din casă. „Nu numai aceea, dar și toate imaginile Preasfintei Noastre Maici îl emoționau. Și, într-un fel special, pe cele pe care le găsea aruncate pe stradă, din imagini sau stampe murdare și pline de praf. Sau pe cele care îi ieșeau în cale când se plimba

prin Madrid, așa cum era icoana de pe „azulejos” (faianță), care îi ieșea în cale, zilnic, atunci când ieșea de la biserica Sfânta Elisabeta” ^[6].

În afară de aceasta, meditănd asupra Evangheliei învățase să se adreseze Mariei, așa cum făceau primii discipoli. În cartea sa *Sfântul Rozariu*, rod al acestei contemplații pline de iubire pentru viața lui Cristos, atunci când comenta al doilea mister de slavă, el nota: „Petru și ceilalți se întorc la Ierusalim – *cum gaudio magno* – cu mare bucurie (Lc 24,52). (...) Dar tu și cu mine ne simțim orfani: suntem triști și mergem să căutam mângâiere lângă Maria” ^[7].

Cu toate acestea, maternitatea Mariei urma să fie alta dintre „descoperirile” pe care avea să le simtă fiind încă tânăr preot. Notează aceasta într-una dintre *Însemnările* sale, care poartă o dată din

septembrie 1932: „Ieri (...) am descoperit o Mediterană – alta –, și anume: că, dacă eu sunt fiul Tatălui meu, Dumnezeu, sunt și al Maicii mele Maria” ^[8]. Nu era ceva nou – era un adevăr cunoscut, meditat, trăit – și, totuși, dobânda, dintr-odată, o semnificație inedită. Amintindu-și, încă o dată, itinerariul său spiritual, el adaugă : „Am să explic: prin Maria am ajuns la Isus și mereu am considerat-o Mama mea, deși n-am fost un fiu bun. (De acum înainte voi fi bun)”. Maria îl condusesese deja către Isus: fusese principala sa mijlocitoare în solicitarea sa insistentă de a afla ce îi cerea Domnul... Atunci, în ce consta noutatea ? O explică, în continuare: „Însă acest concept al filiației mele materne l-am văzut ca pe o lumină mai clară și cu un gust diferit am simțit asta ieri. De aceea, în timpul Sfintei Împărtășanii, la Sfânta Liturghie, i-am spus Doamnei, Maica mea: pune-mi un costum nou. Era

foarte îndreptățită cererea mea, pentru că celebrăm o sărbătoare a ei” ^[9].

Ideea unui *costum nou* are clare rezonanțe pauline: „Dezbrăcați-vă de omul cel vechi și de viețuirea voastră de mai înainte, care se strică după poftele înșelătoare; și înnoiți-vă în duhul minții voastre și îmbrăcați-vă cu omul cel nou, cel creat după asemănarea lui Dumnezeu în dreptate și în sfințenia adevărului” (Ef 4,22-24). Această nouă descoperire a maternității Mariei are, deci, un iz intim de convertire personală. Ceva care vede cu o mai mare claritate, care simte într-un fel nou și care înflorește într-o manieră simplă, dar profundă: „De acum înainte voi fi bun”.

Cei care au studiat, în profunzime, textele Sfântului Josemaría au scos în relief direcția în care se duce această descoperire. La opt zile după

adnotarea prin care află despre această nouă Mediterană care i s-a înfățișat, el scrie o alta, care se va transpune în *Drum*: „La Isus mereu se merge și se „revine” prin Maria”^[10]. Era ceva care, de câțva timp, se dospea în sufletul său, dar pe care, dintr-odată, a înțeles-o cu o profunzime nouă și care i-a reafirmat importanța Sfintei Maria, în întreaga sa relație cu Dumnezeu. La patru zile după ce a făcut însemnarea aceasta, el a scris: „– Câtor tineri le-aș striga eu în urechi : Fii al Mariei... și vei fi de-al nostru!”^[11]. Peste ani, va fi întrebat ce dorea să spună cu asta, iar el răspundea: „Vreau să spun ceea ce tu înțelegi perfect. (...) Pe de o parte, că dacă nu există devoțiune pentru Maria, nu se poate face nimic: sufletele se găsesc ca și cum nu ar avea o bază pentru viața spirituală; pe de altă parte, faptul că atunci când există o devoțiune de fiu pentru Preasfânta Fecioară sufletele se regăsesc într-o

stare bună pentru a-L sluji pe
Domnul Nostru în starea în care se
află : de necăsătoriți, de căsătoriți, de
văduvi, iar preoții, ca preoți” ^[12].

Maria este cea care, în final, conduce
la Isus; și Isus ne duce la Tatăl. Ea
este cea care, pur și simplu, ne
facilitează accesul la Dumnezeu.

«A reveni» la Isus prin Maria

În acel septembrie al anului 1932,
Sfântul Josemaría a meditat de mai
multe ori asupra rolului pe care
Preasfânta Fecioară îl joacă pentru
drumul nostru către Isus. În acest
caz, nu mai era vorba de a-l găsi pe
Cristos, de a descoperi care este
voința Lui în privința noastră, ci, așa
cum am văzut, calea de a „reveni” la
El. Limbajul său se dovedea a fi nou
pentru cei care erau în apropierea
lui. Fericitul Álvaro del Portillo, de
exemplu, își amintește că el însuși a
fost surprins: „Atunci, l-am întrebat
pe Părinte: Părinte, de ce ați scris

asta? Că se merge prin Maria, îl înțeleg, dar să se revină?... Și mi-a spus: „Fiule, dacă cineva are nefericirea de a se despărți de Dumnezeu prin păcat sau este pe punctul de a se despărți pentru că simte că intră în el lânchezeala și delăsarea, atunci se adresează Preasfintei Fecioare și regăsește, încă o dată, puterea; puterea de a merge la confesional, dacă este nevoie, de a merge la *Confidență* și de a-și deschide cu mare sinceritate conștiința – fără să aibă ascunzișuri în suflet, fără să aibă jumătăți de secrete, cu diavolul – și prin Maria se ajunge la Isus” ^[13].

Să ne ridicăm după o cădere este greu și este și mai greu, pe măsură ce trec anii. În privința aspectului fizic, devine evident : este suficient să vezi mulțimea zgomotoasă de oameni care se adună atunci când o persoană în vârstă cade pe stradă. Dar această situație este la fel de

adevărată și în privința aspectului spiritual. Pe măsură ce creștem în vârstă, devine din ce în ce mai greu să cerem iertare. Resimțim umilință atunci când cădem în aceleași păcate, ne este rușine că le comitem – „la vârsta aceasta!” – devine insuportabil să ne tot constatăm propria slăbiciune... și, câteodată, cedăm în fața unei deznădejdi care ne fură bucuria.

Deznădejdea este un dușman subtil, care ne determină să ne închidem în noi înșine. Ne gândim că l-am dezamăgit pe Dumnezeu, precum cel care își cumpără un aparat electronic și, dintr-odată, descoperă că nu era așa de bun, cum îl arătau... Totuși, văzându-ne în această situație, El dorește să ne amintească faptul că ne cunoaște perfect! Fiecăruia dintre noi i-ar putea spune, așa cum îi spunea lui Eremia: „înainte de a te plăsmui din pântecul mamei tale, te-am cunoscut” (Ier 1,5). De aceea,

Iubirea sa pentru noi constituie o siguranță certă: știind cum suntem, Dumnezeu ne-a iubit până la a-și da viața pentru noi... și nu s-a înșelat. Atunci chiar când acest adevăr, atât de consolator, ni se va părea îndepărtat, să ne amintim că Maica noastră poate să fie precum o scurtătură care ne ușurează drumul de întoarcere ^[14]. Ea ne apropie, într-un fel special, de Milostivirea aceluși Dumnezeu care ne așteaptă cu brațele deschise. În ultima sa Audiență generală, Papa Benedict al XVI-lea ne mărturisea: „Aș dori să vă invit pe toți să vă înnoți puternic încrederea în Domnul, să vă încredințați ca niște copii în brațele lui Dumnezeu, fiind siguri că aceste brațe ne susțin mereu și sunt cele care ne îngăduie să mergem în fiecare zi, chiar și în momentele dificile. Mi-ar plăcea ca fiecare să se simtă iubit de acest Dumnezeu, care ni l-a dat pe Fiul său nouă și care ne-a arătat Iubirea sa fără de limite. Aș

vrea ca fiecare dintre voi să simtă bucuria de a fi creștin” ^[15]. Și exact pentru ca să simțim aceasta, Dumnezeu a dorit să-și manifeste către noi iubirea sa paternă... și maternă.

Iubirea „maternă” a lui Dumnezeu apare așa cum este exprimată în diferite momente pe parcursul Scripturii; poate că pasajul cel mai cunoscut este cel al lui Isaia: „Uită, oare, o femeie de copilul pe care-l alăptează, fără ca să aibă milă de fiul sânului ei? Chiar dacă ea ar uita, eu nu te voi uita” (Is 49,15); sau într-un fel chiar mai explicit: „precum cineva pe care mama sa îl consolează, tot astfel Eu vă voi consola” (Is 66,13). Totuși, Dumnezeu a dorit să meargă mai departe și să ne-o dea chiar pe Maica sa, acea femeie din care s-a întrupat Fiul preaiubit. Creștinii din toate timpurile au descoperit, de aceea, că Maria este o cale privilegiată și în

special accesibilă către Iubirea infinită a lui Dumnezeu cel care iartă.

Câteodată putem să întâlnim persoane cărora chiar li se pare că este prea abstract să i se adreseze lui Dumnezeu sau care nu îndrăznesc să-L privească pe Cristos în mod direct : este cam ca la acei copii care preferă să se adreseze mamei lor, înainte de tatăl lor, atunci când au făcut ceva rău sau au spart un obiect valoros... În același fel, „mulți păcătoși nu pot să spună „Tatăl Nostru”, dar spun, totuși „Ave Maria”^[16]. Și astfel, prin Maria „revin” la Isus.

La Maria, cu tandrețea copiilor

Descoperirea importanței Mariei, în viața Sfântului Josemaría, vine împreună cu trăirile din copilăria spirituală. Într-un loc din *Drum*, care

s-a născut în niște momente dificile, el a scris: „Maică! – Cheam-o tare, tare. – Ea te ascultă, te vede poate în primejdie și-ți oferă, Maica ta Sfânta Maria, cu harul Fiului Său, mângâierea sânelui Ei și blândețea dezmierdărilor Sale. Și te vei simți întărit pentru noua luptă” ^[17]. Cei care îl înconjurau nu știau, poate, în ce măsură le transmitea din propria sa experiență, prin aceste rânduri. În acei ani, Sfântul Josemaría învăța și el, să se apropie de Dumnezeu, precum face un copil mic.

Rod al acestui mod de a se ruga este lucrarea *Sfântul Rozariu* și, de asemenea, câteva capitole din *Drum. Descoperirile* pe care le-am trecut în revistă se înscriu în acest mod de a se adresa lui Dumnezeu și Mariei. De fapt, Sfântul Josemaría a parcurs acest drum de-a lungul întregii sale vieți. Cu puțin înainte de a-și petrece ultimul Crăciun pe acest pământ, îi mărturisea unui grup de fii ai săi:

„De obicei mă abandonez și încerc să mă fac mic și să mă așez în brațele Preasfintei Fecioare. Îi spun Domnului: Isuse, fă-mi puțin loc! Hai să vedem cum încăpem amândoi în brațele Maicii tale! Și gata. Dar voi, urmați-vă drumul vostru : al meu nu are de ce să fie al vostru (...) să trăiască libertatea!” ^[18].

Fără a fi unicul mod de a reuși, să facem *precum copiii* ușurează atitudini ca cea a umilinței sau a abandonului plin de speranță, în diverse circumstanțe ale vieții. Este, de asemenea, și o manieră de a câștiga în simplitate și naturalitate, atunci când ne adresăm lui Dumnezeu. În afară de asta, pentru că este un drum marcat de recunoașterea propriei fragilități și dependențe, permite deschiderea lui Dumnezeu, cu un efort mai mic, a ușilor propriei noastre inimi, adică a propriei noastre intimități.

Copiii sunt vulnerabili și tocmai de aceea sunt atât de sensibili la iubire: ei înțeleg profund gesturile și atitudinile celor mai mari decât ei. De aceea, este necesar să ne lăsăm *atinși* de Dumnezeu și să-i deschidem porțile propriului nostru suflet. Și Papa le-o propunea tinerilor: „El ne întreabă dacă dorim o viață deplină. Iar eu, în numele său, vă întreb: Voi vreți o viață împlinită? Începe din acest moment prin a te lăsa emoționat” ^[19]. Să ai inimă nu înseamnă să te lași pradă afectării sau unei sensibilități exagerate, care sunt o simplă caricatură a autenticei tandreți. Dimpotrivă, a-ți redescoperi inima, a te lăsa emoționat, poate să însemne un drum de a ajunge la Dumnezeu. „Sărmana mea inimă tânjește după tandrețe – nota Sfântul Josemaría în 1932 –. *Si oculus tuus scandalizat te* ... Nu, nu este nevoie să o arunci departe: căci nu se poate trăi fără inimă. (...) Și această tandrețe pe care ai pus-o în oameni,

ce îndestulată rămâne, copleșită, atunci când omul Te caută, cu blândețea (care te-a dus la moarte) divinei tale Inimi!” ^[20]. La Maria – și prin Ea la Isus – se poate merge pe drumul tandreții, care este modul prin care copiii înțeleg să-și cunoască maicile și să le încredințeze întreaga lor viață. Prin acesta și prin alte drumuri pe care Dumnezeu ni le poate sugera, noi putem intra într-o imensă Mediterană: aceea de a avea în Ceruri o Maică preafrumoasă, preasfânta Maria.

***

Descoperirea diferitelor *Mediterane* pe care le-am trecut în revistă în aceste articole au lărgit inima Sfântului Josemaría într-un fel de nespus. Ca atunci când mergi, pas cu pas, ținut de mâna Domnului, el a înțeles sensul Crucii, care l-a făcut să se simtă fiu al unui Părinte plin de Iubire; a descoperit Iubirea lăuntrică

și apropiată a lui Isus; a învățat să se lase iubit de către Dumnezeu, Mângâietorul nostru divin, încredințat în El mai mult decât în propriile sale forțe; și, puțin câte puțin, a știut să-i acorde întâietate Sfântului Duh în viața sa spirituală și în acțiunile sale de pe pământ. El a înțeles, în definitiv, că plenitudinea vieții creștine nu constă în a îndeplini o serie de sarcini, să ajungi la un anumit standard sau în a „realiza lucruri extraordinare, ci în a se uni cu Cristos, a trăi misterul împreună cu El, a face ale noastre atitudinile Lui, gândurile și comportamentele sale. Sfințenia se măsoară prin statura pe care Cristos o dobândește în noi , în gradul în care, prin forța Duhului Sfânt, ne modelăm întreaga viața conform cu a Lui” [21].

Urmând pașii Sfântului Josemaría și noi putem să-i cerem lui Dumnezeu să ne lase să intrăm în acele

Mediterrane ale vieții interioare, în acele peisaje, atât de cunoscute... dar, totodată, imense, care ne vor permite să pătrundem în profunzimile Iubirii lui Dumnezeu, pentru a putea, astfel, prin cuvânt și prin fapte, să le-o arătăm oamenilor” ^[22]. Nu există un drum mai urgent... și nici mai frumos.

---

^[1] Sfântul Ioan Paul al II-lea, Enc. *Redemptoris Mater*, 25-III-1987, nr. 23.

^[2] *Ibidem.* nr. 45.

^[3] Sfântul Josemaría, *Însemnări despre rugăciunea sa, cu voce tare, în vechea bazilică Nuestra Señora de Guadalupe* (México), 20-V-1970, în P. Casciaro, *Soñad y os quedaréis cortos*, a 11-a ed., Rialp, Madrid 1999, p. 223.

[4] — Sfântul Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 296.

[5] — Însemnări de la o reuniune de familie, 26-VII-1974 (*Crónica* 1975, p. 223, în AGP, biblioteca, P01).

Imaginea se păstrează într-o galerie cu amintiri despre viața sa de la sediul central al Opus Dei, de la Roma.

[6] — A. Vázquez de Prada, *Fondatorul Opus Dei*, vol. 1, pp. 410-411.

[7] — Sfântul Josemaría, *Sfântul Rozariu*, al 2-lea mister de slavă.

[8] — Sfântul Josemaría, *Însemnări intime*, nr. 820, 5-IX-1932, din *Sfântul Rozariu. Ediție critico-istorică*, introducere la al 2-lea mister de slavă, pag. 234.

[9] — *Ibidem*.

[10] — Sfântul Josemaría, *Drum*, nr. 495.

[¹¹] Sfântul Josemaría, Text din Caietul al VI-lea, nr. 825, datat cu 17.09.1932, în *Drum. Ediție critico-istorică*, comentariu la nr. 494.

[¹²] Sfântul Josemaría, Note de la o întrunire, Madrid 23.10.1972, din *Drum. Ediție critico-istorică*, comentariu la nr. 494.

[¹³] Note de la un Colocviu cu Álvaro del Portillo, Madrid 4.09.1977, citate de P. Rodríguez, *Drum. Ediție critico-istorică*, comentariu la nr. 495.

Sfântul Josemaría numea *Confidență* o discuție asemănătoare cu conversațiile de însoțire spirituală, care indică încredere și discreție, prin care acestea trebuie să se caracterizeze.

[¹⁴] «Fecioara, Maica Domnului și Maica noastră (...) este scurtătura prin care se ajunge la Dumnezeu». (J. Echevarría, «Iubirea pentru Preasfânta Maria din învățămintele Mons. Josemaría Escrivá de

Balaguer”, *Palabra*, 156-157, (1978), pp. 341-345.

[15] Benedict al XVI-lea, *Audiența Generală*, 27-II-2013.

[16] J. Daniélou, *Misterul Adventului*, Cristiandad, Madrid 2006, p. 120.

[17] Sfântul Josemaría, *Drum*, nr. 516.

[18] Sfântul Josemaría, *Însemnări de la o predică*, 20.12.1974, în E. Burkhart, J. López, *Viața cotidiană și sfințenia în învățăturile Sfântului Josemaría*, vol. 2, p. 68.

[19] Papa Francisc, *Discurs*, 28-VII-2016.

[20] Sfântul Josemaría, *Însemnări intime*, nr. 1658, 9-X-1932, din *Drum*. *Ediție critico-istorică*, comentariu la nr. 118. Cf. Mc 9,47.

[21] Benedict al XVI-lea, *Audiența Generală*, 13-IV-2011.

^[22] Sfântul Josemaría, *E Cristos care trece*, nr. 97.

Lucas Buch

---

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/noi-mediterranee-v-maria-jesus/>
(26.03.2025)